

Роззолочений сміється сад...

На сталевих сопілках холодний ранок виграє...

І синій дим срібlistим відблиском бринить довкола сонних груш...

Хто тут був?

І хто росистими акордами в розпалене мені лице кидав?

Переображений і блідий в тріумфі сонця схід горить...

Тремтить від холоду напіврозкрита розкіш білих рож...

Чи то стомився день, чи я згасаю?..

(Чи, може, за синім берегом нові горять острови?)

Стихає гамір улиці і кам'яні верхи зникають...

Допливаю!

Холодними долонями огняний квіт зриваю...